

fiender: vargarna och rentjuvarna. På gränsen mellan Sorsele och Arjeplog hade icke mindre än 19 vargar varit synliga, och man fruktade det värsta med renhjorden. Vid byn Stensund hade 20 renar blivit skjutna för lapparna. Men vem var tjuvskytten? Det visste naturligtvis ingen.

Om man kunde erhålla uppgifter från de olika lappmarkerna om hur lapparna ha det, huru de på flyttningen om hösten mer än en gång vedervåga egna och renarnas liv, huru den nyss slagna inbryggan brister och hela flocken renar sjunker i djupet, huru vargen jagar hjorden och på kort tid kan bita ihjäl hela dussinet renar, huru nybyggarna av hämnd eller av egennyttja skjuta ned hela tjoget av dem m.m. - om man kunde få en samling av sådana tilldragelser ur lapparnas liv, så skulle man lätt övertygas om att, vilket skydd lapparna numera åtnjuta av lagen, deras vandringsliv dock fortfarande är en kedja av hemska förföljelser, förluster och lidanden.

Huruvida lapparnas ställning varder bättre efter antagande av den nya Lapp-lagen återstår att se.

--+

Mycket har skrivits i tidningarna om "Dramat vid Sjugden": intervjuer, insändare, referat o.s.v. Jag skall i det följande återge några av dessa.

1. Dramat vid Sjouten av Per Granö.

"....skulle lappmännen Clement Bengtsson, Jon Jonsson den yngre och Jon Jonsson den äldre för oförmälte grova brott sig själva till straff och andra till varnagel, varför sig mista högra hand samt varda halshuggna och steglade."

Denna av "Kungl. Maj:ts och Rikets Svea Hovrätt" den 2 augusti 1813 avkunnade dödsdom gick i laga verkställighet vid Harbäcken i Ströms socken i norra Jämtland den 17 november samma år, sedan en underdånig nådeansökan blivit avslagen jämlikt Kongl. Maj:ts utslag den 29 september. Skarprättarbilan satte